

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az utolsó melegség**

1. Az utolsó melegség

Cső-Mária

A csökkentett fejadagok hamar éreztették hatásukat a Pihenőcella nyomasztó félhomályában. A nagymama, akinek amúgy is gyenge teste nehezen viselte a Kolónia-7 könyörtelen hidegét, csendesen feküdt a vékony matracon. Alinda hiába kérlete, az idős asszony nem fogadta el a napi édes masszát; ragaszkodott hozzá, hogy a lány egye meg az ő részét is, hiszen Alindának még pedáloznia kell, életben kell maradnia. Az öreg arcán a ráncok mélyebbnek tűntek, mint valaha, bőre viaszossá vált a fáradtságtól, de a szemeiben még ott pislákkolt az a távoli, szabad világ, amiről annyit mesélt.

A következő pihenő szakasz közepén a cella fűtése teljesen lekapcsolt, ahogy a rendszer optimalizálta az energiát a külső drónok számára. Alinda fázva bújt a nagymamához, megfogta a kezét, de megrettent: az ujjak olyan hidegek voltak, mint a generátorterem vaslépcsői. Az idős nő ajkai még megmozdultak, de már nem szavak jöttek ki rajtuk, csak egy vékony, fagyos páraoszlop. Utolsó erejével Alinda tenyerébe csúsztatta a családi ereklyét, az aranytekerőgőt, majd a szemei lassan lecsukódtak. A halk, egyenetlen szívverés, amely oly sokáig jelentette az otthon melegét a lánynak, végleg elnémult.

Alinda torkára fagyott a sikoly. Tudta, hogy a hangos zokogás azonnal riasztaná a rendszert. Néma könnyekkel borult a nagymama élettelen mellkasára, miközben a veszteség jeges töre átjárta a lelkét. Ebben a sötét sarokban most nemcsak egy ember hunyt el, hanem az utolsó élő kapocs is megszakadt a régi, szabad földdel, ahol a nap még ingyen sütött, és a fű illatát nem a szűrők mesterséges aromája adta.

A csendet a hidraulika fémes sziszegése törte meg. Egy Őrszem lépett a cellába, vörös lencséje azonnal ráfókuszált a fekhelyre. A robot nem ismert gyászt, sem tiszteletet; szenzorai csupán egy kihűlt, energiatermelésre már alkalmatlan biológiai egységet regisztráltak. A gép hideg, racionális hangon jelentette ki a diagnózist: „Unit-089 üzemképtelen. Hatékonyság: nulla százalék. Újrahasznosítás kezdeményezve.” Alinda tehetetlenül, a félelemtől megbénulva nézte, ahogy a merev fémkarok megragadják a nagymama törékeny testét, hogy elszállítsák a Kolónia mélyére.

L656 a folyosó árnyékából figyelte a jelenetet, arcán a tehetetlen düh és a mély együttérzés furcsa keveréke tükröződött. Amikor az Őrszem elhaladt mellette a testtel, a

fiú óvatosan Alinda mellé lépett a cellába, és megszorította a lány remegő kezét. A gyász és a megmászíthatatlan végzet súlya alatt a két fiatal még szorosabban simult egymáshoz. Tudták, hogy a Kolóniában a halál nem kap gyászszertartást, csak egy száraz bejegyzést a rendszer naplójában, de az ő szívükben a nagymama emléke lázadó tűzként égett tovább.